

Arrest

nr. 41 991 van 20 april 2010
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: I. X

Gekozen woonplaats: X

en II. X

In zake:

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2010 en op 2 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat K. HENDRICKX en advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 23 juni 2009 België te zijn binnengekomen, diende op 29 juni 2009 een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 5 juni 2009 in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 7 september 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Op 21 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 29/06/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 23/06/2009 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1983.

Uit het Eurodacverslag verslag van 29/06/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze Griekenland is binnengekomen op 05/06/2009 . De Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd 09/11/2009 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 08/11/2009 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij Afghanistan op 17/05/2009 verlaten heeft en via Iran en Turkije is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Turkije per boot naar Griekenland is gereisd waar hij rond 07/06/2009 zou zijn aangekomen. Uit bovenvermeld Eurodacverslag blijkt dat zijn vingerafdrukken er genomen zijn te Mytilini op 05/06/2009. Betrokkene zegt dat hij niet weet of zijn vingerafdrukken er werden genomen omdat hij gebeten was door een schorpioen en flauwviel. Volgens betrokkene zou hij er tot 16/06/2009 in een soort kamp hebben verbleven en daarna zou hij 6 dagen in Athene opgesloten geweest zijn. Betrokkene verklaart dat hij daarna met valse documenten per vliegtuig naar België is gekomen. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 29/06/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 07/09/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 07/11/2009 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 09/11/2009.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van

de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart dat het de keuze was van zijn vader en de smokkelaar. Hij zegt dat zijn vader een land vroeg waar men betrokkene zou respecteren. Betrokkene verklaart dat hij het zich niet kon permitteren om naar een ander land te gaan. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft zowel op 28 januari 2010 als op 2 februari 2010 een verzoek tot nietigverklaring ingediend dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Met het oog op een goede rechtsbedeling dienen beide verzoekschriften samen behandeld te worden.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In zijn verzoekschrift van 28 januari 2010 voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Hierbij wordt toegelicht dat op basis van een vingerafdrukkenonderzoek werd vastgesteld dat verzoeker voorheen in Griekenland verbleef, dat een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten werd overgemaakt en dat aangezien deze nalieten om tijdig op dit verzoek te antwoorden zij, op basis van artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG, geacht worden dit verzoek te aanvaarden. Daarnaast wordt het juridische kader waarop verzoeker zich in Griekenland kan beroepen geschetst en wordt geuid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Er wordt aangegeven dat, nu verzoeker tevens geen specifieke reden opgaf die toelaat te besluiten dat zijn asielaanvraag in België dient behandeld te worden, geen toepassing moet gemaakt worden van de artikelen 3.2 of 15 van de verordening 343/2003/EG. Ook wordt verwezen naar het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Door louter voor te houden niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en een eigen beoordeling van zijn toestand voorop te stellen toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig en derhalve niet afdoende zou zijn. Verzoeker geeft nog te kennen dat niet gemotiveerd wordt waarom afgeweken wordt van het advies van het UNHCR om geen asielzoekers over te dragen aan Griekenland, doch verliest hierbij uit het oog dat verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig heeft aangegeven waarom hij toch van oordeel is dat er in Griekenland voldoende garanties zijn voor een degelijke behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker kan daarom niet gevolgd worden in zijn standpunt dat niet voldaan werd aan de verplichting om, gelet op dit niet-bindend advies van het UNHCR, in een ruimere motivering te voorzien. De Raad besluit derhalve dat verzoeker geen schending van de formele motiveringsplicht aantoot.

3.1.2.2. Verzoeker geeft verder te kennen dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verkeerde feitelijke gronden en voert derhalve ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat er geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat de Europese richtlijnen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet correct zouden omgezet zijn. Door te verwijzen naar niet nader omschreven “*rapporten van gerenommeerde organisaties*”, door te vermelden dat het UNHCR weigert samen te werken met de Griekse overheid, dat het aantal personen dat in Griekenland als vluchteling erkend wordt laag is en dat de invoering van de nieuwe asielprocedure “*in de praktijk de gehele asielpolitiek heeft verstoord*” toont verzoeker niet aan dat de stelling van verweerder incorrect is.

In tweede instantie stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat hij naliet aannemelijk te maken dat Griekenland hem zal repatriëren naar een ander land “*en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.*” Verzoeker stelt dat uit verschillende documenten blijkt dat de Griekse overheden wel vreemdelingen repatriëren. Uit het door verweerder aan de Raad overgemaakte administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker geen enkele van de verslagen waaruit hij citeert aan het bestuur heeft overgemaakt en dat hij ook geen enkel stuk aan verweerder heeft ter kennis gebracht waaruit blijkt dat hij persoonlijk bij een gebeurlijke indirecte verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar zal onderworpen worden aan behandelingen die strijdig kunnen worden geacht met de door hem ingeroepen verdragsbepaling. De uiteenzetting van verzoeker leidt dan ook niet tot de vaststelling dat verweerder de feiten niet correct heeft weergegeven.

Verzoeker toont niet aan dat bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In zijn verzoekschrift van 2 februari 2010 voert verzoeker allereerst de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt dat hij, voor zover het hem al zou lukken om bij de politionele autoriteiten een asielaanvraag in te dienen, bij aankomst in Griekenland gedurende minstens vier dagen zal worden gedetineerd in de zogenaamde *'police and border stations'* en dat de kans vervolgens reëel is dat hij voor langere tijd zal worden vastgehouden in een detentiecentrum. Verwijzend naar uittreksels uit het verslag van het CPT van 30 juni 2009 aangaande de detentieomstandigheden in deze centra, betoogt hij dat het vereiste *'begin van bewijs'* wordt bijgebracht van het reëel risico dat hij bij terugkeer naar Griekenland loopt om te worden onderworpen aan een onterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat verweerder er niet in is geslaagd om conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM) het begin van bewijs te weerleggen. Hij betoogt dat er sprake is van een *"systematische praktijk van onterende behandelingen"* in de zin van artikel 3 van het EVRM in Griekenland jegens asielzoekers die worden overgebracht in het kader van de verordening 343/2003/EG en dat hij behoort tot deze kwetsbare groep.

Verder voert verzoeker aan dat, zelfs in de veronderstelling dat hij niet zal worden gedetineerd in een gesloten centrum, het risico op een onmenselijke behandeling reëel blijft. Hij stelt, verwijzend naar een citaat uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van 4 februari 2008 dat de opvangcapaciteit in Griekenland tekortschiet, dat de kans dat hij zal worden ondergebracht in een open centrum nagenoeg onbestaande is en hij bijgevolg maandenlang gedwongen zal worden om op straat te leven en te bedelen, waarbij hij tevens het slachtoffer dreigt te worden van criminele organisaties. Hij betoogt verder dat het aannemelijk is dat hij, die al sterk getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn herkomstland, nogmaals psychologisch en fysiek onderuit wordt gehaald *"door gedwongen op straat te leven in een land waar hij nooit ofte nimmer is geweest, en dit in afwachting van de registratie of de behandeling van zijn asielaanvraag."* Hij stelt dat, zelfs indien hij zal worden opgevangen in een open centrum, een reëel risico op onterende behandeling dient te worden aangenomen nu de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa de omstandigheden in deze centra beschreef als zijnde *"unacceptable from the points of view of living and hygiene standards"* (vrije vertaling: *"onaanvaardbaar vanuit het oogpunt van de levensomstandigheden en hygiënenormen"*).

Verzoeker betoogt tot slot, verwijzend naar een brief van een regionaal vertegenwoordiger van het UNHCR van 2 april 2009, dat het mensonterende karakter van voormelde behandelingen wordt versterkt door de praktische onmogelijkheid om in Griekenland een asielerzoek te laten registreren en verwijst nog naar een arrest waarin de kamer van inbeschuldigingstelling oordeelde dat het gevaar reëel is dat een vreemdeling bij zijn terugkeer naar Griekenland zal onderworpen worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

3.2.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Griekenland, aangezien werd vastgesteld dat dit land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en is bovendien gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."* Vrije vertaling: *'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'*). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in

verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat, uitzonderlijk, in de zaken waar de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan aangewend worden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de desbetreffende praktijk bestaat en dat zij deel uitmaakt van die betrokken groep (zie EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan bewijst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot die betrokken groep (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 80; EHRM, *Salah Seekh v. Nederland*, 23 mei 2007, § 148; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

In voorliggende zaak voert verzoeker aan dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen in Griekenland. Hij verwijst hiertoe in zijn verzoekschrift van 2 februari 2010 naar een verslag van mensenrechtencommissaris Hammarberg van 4 februari 2009, naar een brief van het UNHCR, naar een verslag van het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment van 30 juni 2009 en naar een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel van 23 december 2009. Er moet evenwel worden geduurd dat de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten, die gewag maken van

specifieke problemen met betrekking tot de asielprocedure in Griekenland en betreffende de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden op welbepaalde plaatsen en tijdstippen, onvoldoende is om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de mensenrechtencommissaris of van andere organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het feit dat in een individuele zaak door een rechtscollege geoordeeld werd dat een beslissing om een vreemdeling naar Griekenland terug te sturen aangetast was door een onwettigheid laat evenmin toe in voorliggende zaak te besluiten tot een reëel risico op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Het komt aan de verzoeker immers toe om *in concreto* aan te tonen dat hij zelf een dergelijk risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd. De Raad merkt in dit verband nog op dat uit het administratief dossier niet kan afgeleid worden dat verzoeker, toen hij door verweerder gehoord werd, te kennen gaf in Griekenland enig probleem ervaren te hebben. Toen hem gevraagd werd waarom hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen stelde hij slechts dat dit de keuze was van zijn vader en de mensensmokkelaar. Van een vreemdeling die stelt incorrect behandeld te zijn in een land of beweert te vrezen dat hij in dat land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM mag nochtans verwacht worden dat hij het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt.

Uit de voorgelegde stukken kan voorts, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook niet afgeleid worden dat alle vluchtelingen in Griekenland op een systematische wijze onderworpen worden aan handelingen die voldoende zwaarwichtig zijn om ze te omschrijven als inbreuken op artikel 3 van het EVRM en dat hij derhalve behoort tot een kwetsbare groep die specifiek geïdendeerd wordt en dus zonder meer kan verondersteld worden dat hij door de Griekse autoriteiten zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 februari 2010 ook de schending aan van artikel 2 van het EVRM.

Verzoeker licht toe dat een schending van artikel 2 van het EVRM op basis van substantiële elementen dient te worden aanvaard indien wordt aangetoond dat het gevaar op levensberoving reëel is en dat de overheden van de staat waarnaar een vreemdeling kan worden teruggestuurd niet in de mogelijkheid zijn om het risico op levensberoving te voorkomen door voldoende bescherming te bieden. Hij stelt dat hij een begin van bewijs moet leveren en dat hij zich hiervoor kan beroepen op verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende stukken (taskara, bewijs deelname aan de Afghaanse verkiezingen van 2005, een certificate of appreciation, en een brief van een commandant van de Taliban) die volgens hem het begin van bewijs moeten vormen dat hij persoonlijk het slachtoffer dreigt te worden van een aanslag op zijn leven naar aanleiding van zijn professionele activiteiten in zijn land van herkomst. Hij voert aan dat verweerder heeft nagelaten deze documenten te beoordelen, laat staan deze als begin van bewijs te weerleggen.

Verzoeker benadrukt dat het feit dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij teruggestuurd wordt naar Griekenland en niet naar Afghanistan geen afbreuk doet aan het feit dat zijn door artikel 2 van het EVRM beschermde rechten in het gedrang dreigen te komen. Hij betoogt dat uit rapporten van verschillende internationale organisaties, waaronder het UNHCR, Amnesty International, Human Rights Watch en de Raad van Europa immers kan worden afgeleid dat in Griekenland het risico op een '*indirect-refoulement*' reëel is. Dienaangaande wijst verzoeker in de eerste plaats op de materiële onmogelijkheid om een asielverzoek in te dienen of om de asielprocedure tot het einde te kunnen doorlopen. In de tweede plaats voert verzoeker een gebrek aan juridische bescherming tijdens de asielprocedure in eerste aanleg aan, alsook tijdens de detentieperiode die volgt op het ogenblik dat hij zal aankomen op de luchthaven van Athene. Ten derde verwijst verzoeker naar geruchten aangaande collectieve uitwijzingen. Tot slot wijst hij op de inferieure asielprocedure in Griekenland.

Wat betreft verzoekers betoog aangaande de materiële onmogelijkheid om een asielverzoek in te dienen of om de asielprocedure tot het einde te kunnen doorlopen, wijst verzoeker erop dat de

mogelijkheid bestaat dat zijn asielaanvraag niet zal worden geakteerd. Hij verwijst hierbij naar het arrest *S.D. v. Griekenland* van het EHRM van 11 juni 2009 en naar passages uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van 4 februari 2009, waarin sprake is van teruggedrijvingen aan de Griekse grensposten naar Turkije. Ook voert verzoeker aan dat, ingeval de asielaanvraag wel wordt geakteerd, asielzoekers gelet op de miserabele toestand waarin zij verkeren als het ware worden gedwongen om terug te keren naar hun herkomstland en in de praktijk de asielprocedure niet kunnen doorlopen. Verzoeker citeert hierbij uit e-mailverkeer tussen een in Griekenland verblijvende Afghaan en zijn raadsman en uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van 4 februari 2009, dat wijst op tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem gelet op de hoge instroom van kandidaat-vluchtelingen. Verder betoogt verzoeker dat het niet uitgesloten is dat hij, gelet op de toestand van rechteloosheid tijdens de eerste detentiedagen bij aankomst onder de verordening 343/2003/EG, zal worden gerepatrieerd naar Turkije. Dienaangaande stelt hij dat er geen toegang tot een advocaat is voorzien, zodat in deze belangrijke fase van de asielprocedure de naleving van het internationaal asielrecht niet kan worden nagegaan door een onafhankelijk rechtsbeoefenaar. Verzoeker stelt dat voormelde stelling wordt bevestigd door een andere cliënt van zijn raadsman die werd teruggestuurd naar Griekenland en meedeelde dat hij geen contact mocht opnemen met zijn advocaat gedurende zijn detentie en door het arrest *S.D. v. Griekenland* van het EHRM van 11 juni 2009.

Inzake het beweerde gebrek aan juridische bescherming tijdens de asielprocedure in eerste aanleg, alsook tijdens de detentieperiode die volgt op de aankomst op de luchthaven van Athene, verwijst verzoeker ter onderbouwing van zijn betoog naar een uittreksel uit het jaarrapport van 2009 van Amnesty International. Tevens citeert hij uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van 4 februari 2009. Hij betoogt dat hieruit volgt dat hij slechts in de beroepsfase van de asielprocedure in Griekenland recht heeft op kosteloze juridische rechtsbijstand en dat de vaststelling dat de juridische bijstand in Griekenland niet voorhanden is voor personen die geen financiële middelen hebben voldoende is om te besluiten dat de rechtspraak van het EHRM inzake *K.R.S. v. het Verenigd Koninkrijk* hier geen toepassing kan vinden. Hij stelt dat in de huidige stand van zaken niet kan worden voorgehouden dat Griekenland er zorg voor heeft gedragen dat hij, die onder de verordening 343/2003/EG wordt overgedragen, voldoende kosteloze juridische bijstand zal genieten om de eventuele detentie- en verwijderingbeslissingen op een adequate wijze aan te vechten voor de nationale, respectievelijk internationale rechtscolleges. Daarenboven voert verzoeker aan dat de feitelijke situatie thans anders is dan de feitelijke situatie waar in het voormeld arrest van het EHRM is van uitgegaan, nu uit documenten die hij thans toevoegt blijkt dat er sprake is van collectieve uitwijzingen naar Afghanistan. Verder wijst hij erop dat uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van 4 februari 2009 blijkt dat de omzetting in de praktijk van de Europese richtlijnen aangaande de asielprocedures door Griekenland geen doorgang vindt. Verzoeker besluit dat het risico op indirect refoulement dient te worden beoordeeld op het ogenblik dat hij zich nog in België bevindt en dat eenmaal hij aan Griekenland is overgedragen hij niet meer in de mogelijkheid zal zijn om de schending van het EVRM aan te kaarten, bij gebrek aan juridische bijstand.

Ter onderbouwing van zijn standpunt dat Griekenland overgaat tot collectieve uitwijzingen verwijst verzoeker naar een artikel waarin melding wordt gemaakt van de uitwijzing door Griekenland in juni 2009 van 25 Afghanen en naar een artikel van Human Rights Watch waarin sprake is van een teruggedrijving van immigranten naar Turkije door de Griekse politie.

Met betrekking tot zijn stelling dat de asielprocedure in Griekenland inferieur is citeert hij uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van 4 februari 2009 en voegt hij bij zijn verzoekschrift een jaarrapport van Amnesty International van 2008, een rapport van het UNHCR van 15 april 2008, een persmededeling van het Europees Parlement van 2 september 2008 en een resolutie van het Europees Parlement van 12 juli 2007 over de humanitaire situatie van Iraakse asielzoekers.

Verzoeker stelt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de verordening 343/2003/EG verweerder niet ontslaat van de verplichting om een onderzoek te doen naar de beweerde schendingen van artikel 2 van het EVRM en dat het gegeven dat verweerder niet eens de documenten beoordeelt, manifest onverenigbaar is met de rechtspraak van het EHRM.

3.3.2. Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
- b. teneinde van rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”*

De Raad merkt op dat verzoeker niet te kennen geeft dat zijn leven in Griekenland zelf in gevaar is, maar betoogt dat het risico bestaat dat wanneer hij wordt overgedragen aan de Griekse autoriteiten, deze hem zullen repatriëren naar Afghanistan en hij daar dreigt om het leven gebracht te worden omdat hij werkzaam was voor de overheid.

Tot een schending van artikel 2 van het EVRM kan in casu derhalve slechts besloten worden indien het risico bestaat dat verzoeker door de Griekse autoriteiten zal worden gerepatrieerd naar Afghanistan en indien er gegevens zijn waaruit blijkt dat hij in Afghanistan van het leven zal beroofd worden.

Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde dat hij na zijn illegale binnenkomst in Griekenland werd opgevangen in een kamp en vervolgens werd overgebracht naar Athene. Uit dit feitenrelaas kan niet afgeleid worden dat de Griekse autoriteiten de bedoeling hebben om verzoeker te repatriëren naar Afghanistan zonder hem eerst de kans te geven een beschermingsstatus aan te vragen.

Verzoeker maakt verder ook met zijn verwijzing naar een aantal verslagen die betrekking hebben op de organisatie van de asielprocedure en de problemen inzake opvang en detentie van vreemdelingen in Griekenland niet aannemelijk dat in casu een reëel risico op indirect refoulement bestaat. Uit het feit dat een asielprocedure in Griekenland niet in alle gevallen onmiddellijk kan worden geregistreerd en dat de procedure *“van inferieure kwaliteit is”* kan niet afgeleid worden dat een vreemdeling wordt gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn uiteenzetting dat hij bij gebrek aan opvang in Griekenland verplicht zal zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst. Los van de bemerking dat uit de aan de Raad voorgelegde verslagen niet voortvloeit dat er in Griekenland geen opvang zou voorzien zijn, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt voor opvang afhankelijk te zullen zijn van de Griekse autoriteiten. Er blijkt immers niet dat verzoeker behoeftig zou zijn. In dit verband dient te worden geduïd dat verzoeker zelf te kennen gaf dat 11.000 dollar werd betaald aan een mensensmokkelaar en dat hij in de mogelijkheid was om valse documenten aan te kopen teneinde vanuit Griekenland met het vliegtuig naar België af te reizen. Uit de door verzoeker aangebrachte stukken blijkt verder niet dat hij een risico loopt om *“tijdens zijn eerste detentiedagen”* na de overdracht aan Griekenland in het kader van de verordening 343/2003/EG – en bijgevolg bij aankomst op de luchthaven te Athene – zonder inhoudelijke beoordeling van zijn asielverzoek te worden gerepatrieerd naar Turkije. Door te stellen dat er in Griekenland geen voldoende kosteloze juridische bijstand is om beslissingen aan te vechten toont verzoeker evenmin aan dat hij door de Griekse overheid zal teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst. Zoals hoger reeds gesteld maakt verzoeker trouwens niet aannemelijk dat hij niet financieel bij machte zou zijn om een beroep te doen op een raadsman of eventueel de bijstand te vragen van zijn huidige raadsman. Deze laatste legt immers stukken voor waaruit blijkt dat hij zonder probleem verder contacten kan onderhouden met een cliënt die voorheen naar Griekenland werd teruggestuurd en waarvan ook enkel kan vastgesteld worden dat deze niet het slachtoffer werd van *“indirect refoulement”*. De Raad benadrukt voorts dat een land de mogelijkheid heeft om op te treden tegen illegale immigratie en dat uit het feit dat het maatregelen treft om illegale grensoverschrijdingen tegen te gaan niet kan afgeleid worden dat het personen die door de Belgische autoriteiten overgedragen worden automatisch terugstuurt naar het land van herkomst. Verzoeker stelt dat uit een document van Human Rights Watch blijkt dat er sprake is van geheime nachtelijke operaties waarbij de Griekse politie vluchtelingen overbrengt naar Turkije. De verwijzing naar dit document laat evenwel niet toe te besluiten dat verzoeker dreigt gerepatrieerd te worden naar Afghanistan. Er dient bovendien op gewezen te worden dat uit het document van Human Rights Watch niet kan afgeleid worden wat de administratieve status was van de personen die teruggebracht werden naar Turkije en zelfs niet blijkt of de aangebrachte *“feiten”* zich werkelijk hebben voorgedaan. Uit het document waar verzoeker uit citeert is immers sprake van *“possibly”* (mogelijkerwijs) en blijkt niet dat

effectieve vaststellingen werden gedaan, doch dat slechts werd uitgegaan van verklaringen van personen die beweerden dat zij werden teruggestuurd. Het feit dat verzoeker stelt dat uit een krantenartikel (*“Magazine Humeur”*) vermeld staat dat Griekenland in de maand juni 55 Pakistaanse onderdanen en 25 Afghaanse onderdanen uitgezet heeft bewijst zijn stelling ook niet. Daargelaten de vraag of de informatie uit dit krantenartikel correct is, moet namelijk opgemerkt worden dat de informatie in dit artikel niet toelaat vast te stellen wat de precieze administratieve status was van de betrokken personen, noch naar waar zij werden teruggestuurd.

De vaststelling dat geen risico op een *“indirect refoulement”* werd aangetoond volstaat om in voorliggende zaak te besluiten dat er geen schending van artikel 2 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Ten overvloede dient er echter op gewezen te worden dat verzoeker weliswaar aangeeft dat verweerder heeft nagelaten de stukken waaruit blijkt dat *“hij persoonlijk het slachtoffer dreigt te worden van een aanslag op zijn leven naar aanleiding van zijn professionele activiteiten in Afghanistan”* te beoordelen en te weerleggen, maar dat hij niet aantoont dat hij deze documenten (identiteitsdocument, bewijzen dat hij actief was bij de verkiezingen en bedreigd wordt door een commandant) ter kennis bracht van het bestuur voor de bestreden beslissing werd genomen. Ook uit het door verweerder neergelegde administratief dossier kan niet afgeleid worden dat verweerder, op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing heeft genomen, kennis had van enig stuk waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker dreigde van zijn leven beroofd te worden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat verweerder is tekort gekomen aan de verplichting om deze stukken, die hij blijkbaar zelf niet voldoende belangrijk achtte om ze onder de aandacht van het bestuur te brengen, te beoordelen. Daarenboven moet worden geduid dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker in Afghanistan om het leven zal gebracht worden. Naast een stuk dat dient om de identiteit van verzoeker vast te stellen en twee stukken die dienen om de rol van verzoeker bij de verkiezingen van 2005 weer te geven, wordt enkel een handgeschreven brief gevoegd die zou uitgaan van een plaatselijke commandant. Deze brief – los van de vraag naar de bewijswaarde van dit document – stelt slechts dat indien verzoeker nog werkt voor de overheid hij *“zware straffen zal krijgen”* en *“geen recht heeft om te klagen”*. De Raad kan niet inzien hoe dit schrijven zou kunnen beschouwd worden als *“een begin van bewijs op een mogelijke miskennis van het recht op leven in de zin van artikel 2 EVRM.”*

Een schending van artikel 2 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 49 847 en RvV 49 973 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt in beide zaken verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK